

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 296, 28 april 2009

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Demonstrera på första maj

Anledningen till att gå ut och demonstrera på första maj är större än på mycket länge. Samtidigt som vi förbereder oss och tar fram banderoller och fanor för att åter fira arbetarrörelsens och de förtrycktas egen högtidsdag är borgerligheten – med moderatregeringen i spetsen – i full färd med att verkställa omfattande angrepp på arbetarklassen.

Moderatregeringens tydligt deklarerade avsikt är att låta arbetare och i synnerhet unga betala för den djupa kapitalistiska krisen. Miljarder ges till bankerna för att rädda dessa och de stora företagen. Samtidigt sparkas arbetare ut i arbetslöshet på löpande band. Det har börjat i den tunga industrin med massvarsel. Bland metall-, transport- och byggnadsarbetare väntas arbetslösheten stiga till över 20 procent. Totalt beräknas över 600 000 arbetare (två gånger Malmös invånarantal!) vara arbetslösa nästa år. Nu är turen snart kommen till offentlig sektor, som inte får mer än en bråkdel av vad som behövs i kompensation av regeringen för uteblivna skatteintäkter från dem som inte längre har ett jobb att gå till. Massiva nedskärningar inom skola, vård och omsorg är att vänta om höger får som den vill.

Det finns ingen anledning för oss att stillatigande acceptera kapitalisternas åtgärder för att tvinga oss att bära kostnaden för deras systemkris. Ungdomar har särskild anledning att göra motstånd. Ungdomsarbetslösheten är redan rekordhög (i Stockholm ligger den på över 25 procent för arbetare under 24 års ålder), och vissa borgare (som Maud Olofsson) skriker allt högre om att försämrade ungdomars ställning på arbetsmarknaden genom angrepp på vår anställningstrygghet.

Den nuvarande krisen för kapitalismen är en historisk kris. Den förändrar, i och med sin destruktivitet, medvetandet för miljoner arbetare världen över då dessa kommer till insikt om att det kapitalistiska systemet med produktion för vinst inte tillgodoser deras behov. För den unga generationen, som matats med propaganda om att kapitalismen är det enda möjliga systemet, och som samtidigt lärt oss att socialismen med automatik leder till diktatur och förtryck, är den också en väckarklocka.

Vi i Arbetarmakt är övertygade om att bara socialismen – ett system där produktionen baseras på demokratisk planering och tillgodosendandet av våra verkliga behov – erbjuder en hållbar väg ut ur krisen. Men för det krävs att makten fräntas dem som tjänar på den nuvarande ordningen och på klassutsugningen. Bara den organiserade arbetarklassen kan åstadkomma detta. Men då krävs att den vinnas för en revolutionär politik som inte räds att använda arbetarnas kollektiva styrka. Som en del av denna kamp vill vi samla alla arbetare och ungdomar som vill kämpa för avskaffandet av detta djupt orättvisa system,

och bygga en revolutionär ungdomsrörelse.

Vi uppmanar alla som sympatiserar med detta mål att ansluta sig till oss på första maj. I Stockholm kommer vi tillsammans med REVOLUTION att demonstrera i en egen avdelning i det första maj-tåg som organiseras av Vänsterpartiet från Medborgarplatsen kl.12 (och där gå i tredje sektionen bland övriga organisationer).

Domen mot Pirate Bay:

För en socialistisk kultursyn

De fyra åtalade i Pirate Bay-rättegången mottog i dagarna mycket hårda domar i Stockholms tingsrätt för brott mot upphovsrättslagen. Hur ställer sig revolutionärer till frågan om nedladdning av musik och film? Hur ser vi till att arbetarklassen får tillgång till kultur?

Rätten gick helt på skivbolagens yrkande: De fyra åtalade dömdes till ett års fängelse vardera, samt att solidariskskt betala 30 miljoner i skadestånd, en summa som motsvarar 73 kronor per nedladdad låt via Pirate Bay.

Det är uppenbart att en stor majoritet av Sveriges ungdomar är för en legalisering av fildelning, och att de allra flesta högaktningsfullt skiter i storföretagens försök att begränsa den illegala fildelningen. "Sharing is caring", är ledordet, och alla ungdomsförbunden – till och med de borgare som annars "älskar att äga" – säger sig vara för fildelning för privat bruk. I kölvattnet efter domen har också Piratpartiet växt enormt, och Ung Pirat säger sig nu vara det tredje största ungdomsförbundet.

Samtidigt ska man kanske inte dra alltför stora växlar på fildelningsrörelsen. Visst har demonstrationer arrangerats på flera platser i Sverige, och visst kokar den så kallade "bloggosfären" över av ilska inlägg riktade mot upphovsrättslobbyn – men att folk vill ladda ner musik gratis behöver nödvändigtvis inte innebära ett större politiskt engagemang.

De åtalade – tre unga killar och en äldre man, Carl Lundström – framställs som unga rebeller som modigt slåss mot skivbolagsimperiet för en ny teknik. Det är en delvis sann bild. Men de drivande bakom Pirate Bay är mycket mer tekniknördar och entreprenörer än rebeller. Dagens debatt om fildelning handlar bara sekundärt om kulturpolitik och allas tillgång till kulturen, och främst om vilka tekniska lösningar kapitalismen ska använda för att distribuera t.ex. musik och film.

Det här märks i efterspelet kring Pirate Bay-domen: betaltjänster har lanserats för att komma runt IPRED-lagen, uppstickare bland Internetleverantörerna, som Bahnhof, tjänar storkovan på att lova konsumenterna att inte lämna ut personuppgifter till skivbolagen, och även om de större Internetleverantörerna formellt är mot olaglig fildelning råder det ingen tvekan om att de också har mycket att tjäna på det – varför skulle folk annars betala för extremt

snabba bredbandsabonnemang? Den här slitningen mellan olika kapitalister blir ännu mer tydlig i fall som Sony, som med ena handen (som skivbolag) försöker stoppa fildelning och med andra (som stereotillverkare) tjänar pengar på att sälja MP3-spelare som folk knappast fyller med lagligt nedladdad musik.

Vad vi ser är alltså en inomkapitalistisk tvist där somliga operatörer på marknaden tjänar på att anpassa sig till nya, mer effektiva sätt att göra affärer på och andra desperat försöker bromsa utvecklingen. Skiv- och filmindustrins motstånd mot fildelning är en bra illustration av hur kapitalismen inte längre är ett effektivt ekonomiskt system. Om man kan tjäna pengar på att med hot och tvång få folk att köpa CD-skivor istället för att ladda ned kommer man – trots att nedladdning är enklare, billigare och mer miljövänligt – att göra det.

Anledningen till att ungdomar fildelar är flera: Det har blivit allt dyrare med musik och film. En skiva kostar uppemot 200 kronor, en summa som är stor för den student som lever på ett par hundralappar i månaden, eller den unga arbetslöse som dessutom kämpar med hög hyra och orimliga matkostnader. En annan orsak är kommersialismens järngrepp om kulturen. Allt mer musik är likriktad, kommersiell pop och när det kommer till film kan vi välja mellan olika versioner av samma historia: berättelser om hur USA är världens räddare, hur poliser är smarta, vänliga och alltid löser alla brott, och så vidare. Det här är att hårdra saker lite, och slimmad pop eller storvulna actionfilmer är ju inget dåligt i sig – det är när allt som inte ser ut så trycks undan som det blir problematiskt. Då söker sig många till andra forum för att hitta musik eller film som går emot normen, för att hitta kultur som tilltalar oss mer och som vi kan relatera till.

Att debatten om fildelning till stor del handlar om olika borgerliga lösningar på frågan om upphovsrätt gör inte att vi kommunister är neutrala i frågan. Vi är för en legalisering av fildelningen, och motsätter oss domen mot Pirate Bay, oavsett om de åtalade är nyliberaler (eller, som i Carl Lundströms fall, fascister). Men kampen slutar inte där. Vad det i grunden handlar om är hur vi kan få en bättre kultur, och hur vi kan göra kulturen tillgänglig för alla.

Kulturens "kvalitet" är en fråga som i mycket avgörs av klasskampen. När borgarna dominerar samhället och media kommer vi att få många filmer och mycket musik som säger oss att allt är bra som det är, att det inte är någon mening att kämpa, att man ska nöja sig med en fylla efter arbetsveckans slut eller hoppas på den stora kärleken som väntar runt hörnet – och ett lyckligt liv i den borgerliga kärnfamiljen efter det. I en annan situation – en situation där arbetarklassens positioner har flyttats fram genom kamp, kommer kulturen naturligtvis att se annorlunda ut. Och redan i dag finns ju kulturskapare från arbetarklassen som inte har glömt sina rötter.

Legaliserad fildelning är ett steg i att göra kulturen tillgänglig för flera. En lösning man kan tänka sig är en statlig, laglig nedladdningstjänst som styrs av kulturskapare själva. Men man måste också ge arbetarklassen medel för att delta i skapandet av kulturen. Det behövs fler utrymmen för att spela musik, repa med band, spela in låtar, sätta upp teaterpjäser och liknande i arbetarområdena. Den kultur som redan skapas i dag måste också föras ut bland dem som kan göra den levande – kulturskaparna måste dras upp ur elitistträsket och ta sig ut till arbetsplatser, skolor och bostadsområden. Bara då kan bra kultur

skapas.

Ett annat kulturpolitiskt krav är det på utökade bidrag till konstnärer och kulturarbetare. Den borgerliga regeringen slaktar just nu allt vad kulturpolitik heter och vill att mänskliga uttryck som sång, dans och skrivande ska vara reserverade för dem som har råd, dvs. medel- och överklassen. Tvärtom säger vi att fler vanliga människor måste ges ekonomiska medel för att ägna sig åt konstnärliga uttryck. Ett sådant system skulle t.ex. kunna organiseras av kulturskaparnas egna organisationer. Borgarna kommer att svara oss att det "inte finns pengar", denna eviga ramsa som blivit än mer populär i kristider. Men vi – vi som minns de gångna åren av enorma vinster och massiva utbetalningar till företagsledning, vi som ständigt skapar de rikedomar överklassen lägger beslag på – vägrar att betala för deras kris och vet att pengarna finns hos de rika. En statlig kulturarbetarlön är möjlig, om den bekostas genom massiv beskattning av de rika.

Många unga vänder sig nu till Piratpartiet inför EU-vallet och det kommande riksdagsvalet. Och visst är tillgång till kultur en viktig fråga. Men utan en socialistisk kultursyn, en bakomliggande ideologi, kommer enfrågepartier som PP aldrig att i grunden kunna förändra något. De kan pressa fram en förändring av fildelningslagar, men kapitalismen kommer så länge den får bestå att sätta upp tusen och ett nytt hinder för allas tillgång till kulturen på lika villkor.

Upphovsrätten är död. Vi stödjer kampen mot de kapitalister som desperat försöker att väcka liket till liv igen. Men vi tar kampen vidare – för en socialistisk kultursyn, mot de borgare som försöker slita kulturen ur arbetarklassens händer.

Uttalande från Förbundet för Femte Internationalen Stoppa "slutoffensiven" mot tamilerna!

Sri Lankas armé står inför en sista offensiv, ett folkmordsliknande angrepp på den sista kvarvarande tamilska enklaven på öns nordöstra sida. Att tidsfristen löpt ut i det ultimatum om att kapitulera som regeringen har ställt upp gör bara situationen än mer akut. Tiotusentals tamiler står nu nästan helt försvarslösa gentemot den regeringsarmé som gång på gång har visat sig kapabel att utan betänkligheter döda civila män, kvinnor och barn. Detta bekräftas av oberoende vittnen som Röda Korset, vilka rapporterar om återkommande spårreld från armén rakt in i de så kallade "säkra zonerna".

De massdemonstrationer som har hållits runt om i världen mot Mahinda Rajapakses regering har nu slutligen tvingat regeringar och media att åtminstone kommentera tamilernas alltmer desperata situation. Men de fördömer fortfarande inte den lankesiska arméns handlingar och försöker ge ett sken av neutralitet genom att likställa arméns förehavanden med LTTE:s. LTTE, de tamilska befrielsetigrarna, är sedan länge ledande i den tamilska nationella rörelsen. Utöver detta har USA, Storbritannien, EU och andra stormakter tagit ställning för Rajapakse och fördömt LTTE som "terrorister".

Förbundet för Femte Internationalen ger sitt ovillkorliga stöd till tamilernas rätt till nationellt självbestämmande och till deras utträde från Sri Lanka, och därför också till LTTE:s väpnade kamp för att uppnå frihet. Det går inte att jämställa en förtryckande stats försök att krossa en berättigad befrielserörelse med dem som kämpar mot ett nationellt förtryck. Oavsett hur brutalt undertryckandet

av LTTE visar sig bli kommer det inte att innebära slutet för tamilernas kamp för självbestämmande. Förtrycket kommer snarare att föda en ännu större beslutsamhet om att fortsätta kampen med alla möjliga medel.

Över hela Sri Lanka har kriget mot LTTE använts för att berättiga förtrycket av alla som vågar kritisera regeringen. Armén och polisen har satt upp vägsräddningar som hindrar fri rörlighet över landet och som är utformade för att sätta skräck i befolkningen. I städerna utmärker sig de vita skåpbilar som många menar används för att kidnappa och "göra sig av med" politiska aktivister. Samtidigt hyllar statskontrollerad media Rajapakse och glorifierar arméns brutala agerande. Sällan har Karl Marx ord om hur en nation som förtrycker en annan nation aldrig själv kan vara fri fått en tydligare illustration.

Det råder ingen tvekan om att en sluttoffensiv i nordöstra Sri Lanka kommer att följas av ökad diskriminering mot tamiler i andra delar av landet. Rajapakse kommer att försöka använda sin "seger" för att stärka sin maktposition inför det planerade besparingsprogram som ska bekosta kriget och försvara storföretagens vinster gentemot den globala finanskrisen. Han kommer att fortsätta att uppmuntra den singalesiska nationalismen för att splittra den lankesiska befolkningen – det är ett av hans huvudvapen för att se till att det blir Sri Lankas arbetare och bönder – singaleser såväl som tamiler – som får betala kapitalismens kris.

Vi uppmanar därför inte bara alla socialister utan alla demokrater att motsätta sig Rajapakses offensiv.

Vi kräver:

- Att den lankesiska armén omedelbart gör eldupphör och dess ovillkorliga tillbakadragande från de områden där tamilerna är i majoritet och som tamilerna gör anspråk på som sitt hemland, Tamilska Eelam.
- Att dessa områden förs över i en demokratisk, tamilsk milis kontroll.
- Att alla rörelserestriktioner i de tamilska områdena stoppas och att oberoende journalister åter tillåts verka där.
- Ett stopp för fängslandet av tamilska flyktingar från krigszonen i vad som praktiken är koncentrationsläger
- Att blockaden mot de tamilska områdena omedelbart avbryts så att mat och medicin kan komma in.

Kraven är akuta och absolut nödvändiga, men de löser inte frågan om tamilskt självbestämmande. Förtrycket av tamilerna har varit en beklaglig del av det lankesiska samhället ända sedan landets oberoende. Genom att dela en stor majoritet av befolkningen, singalesiska såväl som tamilska arbetare och bönder, har förtrycket säkrat den lilla kapitalistklassens fortsatta makt och landets underordning under diktaten från imperialismen och dess organisationer, som IMF och Världsbanken. Den lankesiska vänstern har misslyckats med att överbrygga denna splittring. De har inte fört en principfast kamp för erkännandet av tamilernas rätt till självbestämmande, och därför har samhällets delning bestått.

Vänsterpartiet LSSP stod ursprungligen fast vid en sådan kamp, men de förrådade sina principer när de 1964 gick in i en koalitionsregering med Sri Lanka Freedom Party och stod eniga med dem i förnekandet av tamilernas rättigheter. Förutsägbart nog demoraliserade detta inte bara partiets tamilska anhängare utan hela arbetarrörelsen, något som senare gjorde att regeringen Bandaranaike kunde genomdriva sin reaktionära politik. När ett uppror

mot denna politik uppstod leddes det av partiet JVP. JVP var inspirerat av kinesiska maoister, och liksom maoisterna tänkte de sig att socialismen skulle genomföras utan att arbetarklassen organiserades i arbetarråd. Istället förlitade de sig på en strategi som byggde på uppror på landsbygden.

En sådan strategi var dömd på förhand, och trots att deras kadrer kämpade modigt slutade det hela i en brutal förlust. JVP svarade med att ta fram den enda strategin maoismen har i sådana fall – en klassöverskridande folkfront med de borgerliga krafter de tidigare hade angripit. För att ge ett mäktigare intryck på sina nya allierade gick de också tillbaka till singalesisk chauvinism. Strategin var framgångsrik, men delade den arbetarklass partiet hävdade sig leda. Stödet för de ekonomiska uppoffringar som Rajapakse nu kräver för att hålla igång kriget har kraftigt minskat JVP:s stöd bland arbetare.

När Rajapakse nu förbereder sin ekonomiska offensiv står Sri Lankas arbetarklass splittrad och utan ledarskap. Förbundet för Femte Internationalen och vår lankesiska sektion, Sri Lankas Socialistiska Parti, uppmanar nu till bildandet av ett nytt arbetarparti i Sri Lanka. Ett sådant parti måste byggas kring ett program som kombinerar försvaret av tamilernas rätt till självbestämmande med kampen för arbetarmakt. Arbetarklassens makt måste byggas på arbetarråd och försvaras av arbetarmiliser – ett program för den permanenta revolutionen.

22 april 2009

**Förbundet för Femte Internationalen
internationella sekretariatet**

Vilken väg framåt i kampen för att försvara jobben inom bilindustrin?

Rättvisepartiet Socialisterna och Socialistiska Partiet misslyckas med att ge bilarbetarna vägledning i kampen för försvaret av jobben

Krisen i den svenska bilindustrin har knappast gått någon förbi. Omfattande varsel har lagts på både Volvo, Saab och deras underleverantörer, sammanlagt över 7 700 jobb hotas i nuläget, och det råder stor ovisshet om industrins framtid. Arbetarna i den svenska bilindustrin befinner sig i ett svårt läge. Och det är inte bara krisen i sig som är bekymret, lika allvarligt är de nuvarande fackföreningsledarnas oförmåga att ta strid för jobben och för försvaret av medlemmarna. De fackliga ledarna har misslyckats med att driva krav som går utöver att uppmana regeringen till stödåtgärder. Inte så förvånande har de i allt högre utsträckning kommit att anamma en kapitulationistisk linje, som kommit till uttryck i Metalls accepterande av lönesänkningar. Tydligt är att de inte kommer att göra mycket för att komma arbetarna till undsättning, och det ekonomiska stöd som eventuellt kommer att beviljas från regeringen kommer hur som helst inte att vara kopplat till några krav på biljättarna att ta ett steg tillbaka från jobbslakten.

Att de fackliga ledarna inte gjort mer bör knappast förvåna, även om det är nog så upprörande med tanke på hur mycket som står på spel. Samtidigt har krisen vittnat om Rättvisepartiet Socialisternas (RS) och Socialistiska Partiets (SP) oförmåga att ingripa på ett sätt som skulle kunna leda till ett kämpande alternativ till fackledningens passivitet. Båda organisationerna har ett visst inflytande bland radikala bilarbetare med flera centralt placerade

fackligt aktiva medlemmar, och har i sina tidningar argumenterat för ett försvar av jobben. Men med vilka metoder? Hur ska vi vinna arbetarna i bilindustrin för en allvarlig kamp för deras mest brådskande mål – försvaret av arbetsplatserna och lönerna – och på vilket sätt borde en sådan kamp föras?

Passivt formulerade krav

I den gemensamma valkandidaturen som dessa partier driver inför EU-valet, Arbetarinitiativet, kräver RS och SP "förstatligande av bilindustrin under demokratisk löntagarkontroll" och säger sig stödja kampåtgärder för att försvara jobben. Mycket tydligare än så blir det dock inte. Det blir det inte heller vid en läsning av de artiklar som skrivits i organisationernas veckotidningar.

Det tröttaste intrycket ges i tidningen *Internationalen*, som sällan säger något om hur kampen ska organiseras överhuvudtaget. På sin höjd får man läsa intetsägande fraser av typen: "Nödvändigheten att utmana den prokapitalistiska socialdemokratin i fackföreningar och i politiska församlingar har aldrig varit tydligare." (*Internationalen* på nätet 19/3 2009) eller "Att återskapa en sådan levande arbetarrörelse med en självständig plan för rekonstruktion av samhället är en lång väg att gå. Ett första steg på den vägen är att sluta drömma sig tillbaka till glory days." (*Internationalen* på nätet, 13/3 2009)

I Göteborg har SP:s aktivister prioriterat arbete med klimataktionen och mot ett vägbygge istället för att involvera sig offensivt i en kamp för att försvara bilarbetarnas kamp. Det har över huvudtaget varit ett beklämmande uppförande. Förslag på gemensamma protestyttringar från bl.a. RS i Göteborg har från SP bemötts med passiv respons.

De aktioner som framförallt RS organiserat för att stödja bilarbetarnas kamp har huvudsakligen varit begränsade till uppmaningar till demonstrationer och protester vid biljättarnas bolagsstämmor. Helt berättigad kritik har riktats i *Offensiv* mot Metall-ledningens och bl.a. Olle Ludvigssons eftergifter i form av lönesänkningar för de anställda och arbetstidskompensation på biljättarnas villkor. Man har också organiserat ett antal mindre möten.

Demonstrationer, protestmöten och uppvaktningar kommer dock inte att rädda jobben. De kan förvisso utgöra effektiva medel för att skapa stöd för en kamp för att rädda jobben. Men då måste initiativ till en sådan kamp tas. Ett förstatligande under arbetarkontroll, där man delade på jobben genom sänkt arbetstid, något som båda organisationerna ställer sig bakom, skulle vara ett klart steg mot att slå mot biljättarnas rätt att göra som de behagar med de anställda. Men hur?

I uttalanden i *Offensiv* har RS uppmanat till "massprotester" för att försvara jobben. Man har krävt att facken ska mobilisera och vägra gå med på nedläggning av produktionen. I Umeå uttalade sig RS kommunfullmäktigegrupp till stöd för en vild strejk som organiserades på initiativ av arbetarna själva. I *Offensiv* 838 uppmanar RS:arna Kaan Özsan, Kristoffer Lundberg och två bilarbetare till massdemonstrationer för att sätta press på regeringen, samt till förstatligande under arbetarkontroll och demokratisk planering av produktionen.

Genomgående i samtliga uttalanden i *Offensiv* är att kraven begränsas till att föreslå massdemonstrationer, samtidigt som kraven på förstatligande presenteras som en "klok ide" på ett helt passivt sätt. Vad ska bilarbetarna

göra om regeringen vägrar, vilket den ju gör?

Hur rädda jobben?

Arbetarmakt menar att ett effektivt och framkomligt motstånd mot de omfattande angreppen bara kan åstadkommas genom direkt kamp här och nu – kamp som överskrider demonstrationer och lobbyinriktade protestyttringar. Krav måste ställas som överskrider de i *Offensiv* föreslagna protestyttringarna – med strejker och ockupationer av de arbetsplatser där företagen varslat. Detta är inget som bara kan bli aktuellt efter att massdemonstrationer har organiserats. Behovet av dem är akut oavsett förutsättningarna, och detta måste sägas.

Från fackligt aktiva revolutionära socialister måste dessutom initiativ tas för att organisera fabrikskommittéer på varje berörd arbetsplats – fabrikskommittéer som demokratiskt kan organisera motståndet som drar in samtliga anställda och samtidigt hålla arbetarnas ledare direkt ansvariga. Sådana kommittéer måste också försöka samordna kampen på de drabbade företagen. Inga avsked borde accepteras, och krav på förstatligande under arbetarkontroll borde föras fram i kombination med ockupationer av fabrikerna. Under sådana ockupationer skulle arbetarna också kunna visa att de inte behöver ägarna för att kunna organisera produktionen.

Är detta realistiskt? Det är omöjligt att säga vilka de faktiska förutsättningarna för en sådan militant kamp är om man inte öppet argumenterar för den och försöker vinna stöd för arbetarnas självständiga organisering från de nuvarande fackliga ledarna. Men i tider som dessa är det revolutionärens uppgift att säga sanningen om vad som behöver göras för att nå våra och bilarbetarnas mål.

Sådana förslag på motstånd kan inte förankras bland bilarbetarna på ett effektivt sätt om man ensidigt vänder sig till dem. De måste samtidigt riktas som krav på de nuvarande arbetarledarna i form av öppna förslag om gemensam handling. De måste pressas att ställa sig i spetsen för direkta aktioner. Det kan inte nog understrykas. Inte för att man bör ha några illusioner om att de fackliga ledarna ska gå oss till mötes (och sådana illusioner blir nog alltmer ovanliga bland arbetarna i nuläget – då de ställts inför fackliga ledares förräderier mer än en gång på kort tid). De fackliga ledarna är mest angelägna om att agera just som en broms på radikaliseringen av LO-medlemmar. Deras strategi går ut på att försvara medlemmarna bara med medel som inte stör den klassfred som LO-ledarna föresatt sig att försvara. Denna linje är i nuläget helt omöjlig, LO-ledarna kan med sin nuvarande hållning därför inte leda något försvar. Detta måste förstås sägas öppet och tydligt.

Men även med detta sagt kan inte socialister strunta i faktumet att dessa reformister, oavsett hur usla dom är, faktiskt är arbetarnas nuvarande ledare. Behovet av en enhetsfront visar sig framförallt i den låga nivån av kamp som hittills ägt rum. Den stora demonstrationen i Trollhättan som utlystes av LO och Metall, som samlade 3 000 arbetare och deras familjer, vittnade också om att mobiliseringspotentialen är som starkast då arbetarnas nuvarande ledare står bakom initiativet. Det är ytterligare ett skäl till varför kraven måste formuleras gentemot den nuvarande ledningen.

RS själva försökte sig på ett mindre protestmöte mot IF Metalls svekavtal framför deras lokal i Göteborg, den 6 mars. Två medlemmar från Arbetarmakt besökte mötet för att visa sitt stöd. Sammanlagt räknade man, enligt RS,

55 personer, där arbetare från IAC, Bunyckefabriken, Lear Corporation och Volvo Lastvagnar deltog. De flesta av dessa 55 tillhörde RS och bara ett fåtal (om några alls?) var arbetare från bilindustrin som inte redan är anslutna till RS. Man kan inte skylla det här på dålig organisering, eftersom RS-aktivister är utmärkta organisatörer. I dagarna innan protesten lyckades de samla hundratals underskrifter i Göteborgs bilindustri mot Metalls svekavtal.

Tillämpa enhetsfronten – med ledarna om de kämpar, utan dem eller emot dem om de avstår!

Dessa exempel vittnar om att revolutionära socialister måste tillämpa enhetsfronttaktiken gentemot arbetarnas nuvarande ledare – i den mening som Kommunistiska Internationalen en gång utvecklade den. Denna kan kortfattat sammanfattas med mottot ”med ledarna när de kämpar, utan dem eller emot dem om de vägrar”. Det är avsaknaden av just en sådan inriktning som kommer till uttryck i RS och SP:s politik – som är uppbyggd enligt en annan logik. Enligt den logiken hoppas man att kraven på en massdemonstration, om det förverkligades, ska mynna ut i ett mer framgångsrikt motstånd på ett spontant sätt. Det går så klart inte att utesluta att känslan av samlad styrka som kan åstadkommas med massdemonstrationer skulle förmå radikalare skikt bland bilarbetarna att själva ta initiativet till ockupationer och strejker. Det är heller inte fel att uppmana till demonstrationer. Men: det är ett grovt misstag att inte lägga fram en strategi som sammanför sådana uppmaningar med förslag på åtgärder från arbetarnas massorganisationer och från de direkt berörda arbetarna som pekar ut hur verklig arbetarmakt över industrin ska kunna tillkämpas!

Centristerna i RS och SP hoppas istället att det ska räcka med vädjanden och passivt formulerade krav. På det sättet svansar de efter LO-ledarna och låter dem, trots kampvilja, faktiskt i praktiken behålla initiativet. Detta i en situation som så tydligt vittnar om behovet av att revolutionärt socialistiska krafter går i spetsen och visar en väg framåt. Hårda krav måste formuleras på ledarna – och kamp för att genomföra kraven genom att uppmana de varslade arbetarna att själva agera för sin sak måste utgöra den andra sidan av detta. Bara så kan revolutionära fackföreningsaktivister i praktiken visa att de agerar för arbetarnas intressen – i uttalad opposition mot de reformistiska krafter som idag förräder desamma.